

Ὁμολογία Πίστewς ἀπό τόν χῶρο τῆς δογματικῆς Ἀριστερᾶς!

Τά παιδικά μου χρόνια χωρίς ιδιαίτερα βιώματα ἀπό ἐκκλησιαστική ζωή.

Στή διάρκεια τῶν σπουδῶν μου, ἔνταξη στό χῶρο τῆς δογματικῆς ἀριστερᾶς, ἡ ὁποία -τουλάχιστον τότε- περιλάμβανε στό “πακέτο” καί τή μαχητική ἀθεΐα.

Μέ κλονισμένη τήν πίστη, γνωρίζω ἕναν ὁμοϊδεάτη συνάδελφο καί παντρεύομαι....

Γεννιέται ἡ κόρη μας μέ σπάνιο-σοβαρότατο καρδιολογικό πρόβλημα. Μεγάλος πόνος, πού δίνει καί τή χαριστική βολή στά τελευταία ψίχουλα τῆς Πίστης μου.

Πῶς νά χωρέσει τό μυαλό μου ὅτι αὐτό τό πανέμορφο λεπτεπίλεπτο πλάσμα ἔχει μόνο μερικούς μῆνες ζωῆς;

Στό κόμμα μου λένε: Τά βλέπεις; Ποῦ εἶναι ὁ Θεός;

Φυσικά τό παιδί μας δέν τό βαφτίσαμε καί ἤμασταν περήφανοι μέ τόν πατέρα του ὅτι σταθήκαμε συνεπεῖς στίς ἀρχές μας!

Τοῦ δώσαμε τό ὄνομα Μαρία, ὅταν τό δηλώσαμε στό ληξιαρχεῖο.

Παρά τίς προβλέψεις ἡ Μαρία δέ «φεύγει» στούς πρώτους μῆνες. Μεγαλώνει μέ τό πρόβλημα τῆς καρδούλας της, μέ μαρτυρικές κρίσεις ἄπνοι-ας, μέ ἐπιπλοκές.

Συμβαίνει ὅμως κάτι τό θαυμαστό. Παρ’ ὅλο πού ζοῦσε σέ μαχητικά ἀθεϊστικό περιβάλλον, εἶχε μιά ἀνεξήγητη Πίστη στό Θεό, μιά ἡρεμία, μιά καρτερικότητα. Ἄντί νά τή στηρίζουμε ἐμεῖς, μᾶς στήριζε ἐκείνη!

Ὅκτώ ἐτῶν ἡ Μαρία, καί σέ μιά ἀπέλπιδα προσπάθεια θεραπείας τήν πᾶμε στήν Ἀμερική. Ἐκεῖ ἀπλῶς ἐπιβεβαιώνεται ὅτι ἡ κατάσταση εἶναι μή ἀναστρέψιμη.

Γυρίζουμε πίσω χωρίς καμιά πλέον ἐλπίδα. Ὅμως τό ταξίδι δέν πῆγε τελείως χαμένο, γιατί ἐκεῖ γνωρίσαμε μιά ομάδα Ἑλλήνων μεταπτυχιακῶν φοιτητῶν, πού ἦσαν συνειδητοί χριστιανοί.

Ἦσαν ἐθελοντές στόν Νοσοκομεῖο. Μᾶς συμπαραστάθηκαν, καί τό κυριότερο, ἀνέπτυξαν μιά πολύ δυνατή φιλία μέ τή Μαρία μας.

Ἐγώ καί ὁ ἄντρας μου τούς βλέπαμε μέ συμπάθεια καί κατανόηση.

Δέν μᾶς φαινόταν «φυσιολογικό», ἄνθρωποι μέ τέτοια μόρφωση νά θρησκειοῦν.

Γυρίζοντας στήν Ἑλλάδα, ἡ Μαρία συνεχίζει νά προσεύχεται καί νά χαιρέται, ὅταν ἡ γιαγιά της τήν πηγαίνει στήν Ἐκκλησία.

Πάει στό γυμνάσιο, Ἄριστη μαθήτρια. Γλυκύτατο πλάσμα.

Ἐγώ, μέ ἓνα μόνιμο μαχαίρι στήν καρδιά!

Κάποια μέρα στό σχολεῖο, σέ μιά ἐλεύθερη συζήτηση στό μάθημα τῶν Ὀρησκευτικῶν, μπροστά σε ὅλα τα παιδιά, λέει στό θεολόγο:

– Κύριε, δέν εἶμαι βαφτισμένη, καί θέλω τόσο πολύ νά βαπτιστώ! Μπορεῖτε νά μέ βοηθήσετε;

Ἄφρωνος ὁ καθηγητής.

Τά παιδιά τήν πειράζουν: Καλά ἐσένα σου δῶσανε τό ὄνομα ὅπως στά σκυλάκια;

Ἦχι! Τούς εἶπε. Οἱ γονεῖς μου μέ σεβάστηκαν καί μοῦ εἶπαν νά ἐπιλέξω ἐγώ πότε θά βαπτιστώ. Καί τώρα τό θέλω πάρα πολύ!

Ὁ Θεολόγος μέ καλεῖ στό σχολεῖο καί δειλά μέ ρωτᾶει, ἂν ἔχω ἀντίρρηση γιά τή βάφτιση.

Σκίζεται ἡ καρδιά μου στά δύο. Δέν μποροῦσα νά πιστέψω ὅτι ἤμουν ἡ αἰτία νά εἶναι πικραμένο τό κοριτσάκι μου, πού ποτέ δέν μοῦ εἶχε ζητήσει τίποτε.

Καί τώρα –μέσω τοῦ καθηγητῆ της– μου ζητοῦσε μόνο νά βαφτιστεῖ! Πῶς μποροῦσα νά εἶμαι τόσο ἐγωίστρια καί ἐγκλωβισμένη σέ ἰδεολογίες;

Γυρνᾶω σπίτι, τήν ἀγκαλιάζω κλαίγοντας καί τῆς ὑπόσχομαι ὅτι θά βαπτιστεῖ ὅσο πιό γρήγορα γίνεται.

Παρακάμπτοντας θαυματουργικά τή λυσσαλέα ἀντίρρηση τοῦ πατέρα της, βαφτίζεται, σ' ἓνα Μυστήριο πού συγκλόνισε τούς λίγους παριστάμενους.

Ἐφτιαξε μόνη της τή λιτή λαμπάδα της, ἀπάγγειλε τό «Πιστεύω», συμμετεῖχε...

Δύο χρόνια μετά ἡ Μαρία εἶναι στά 14 καί ἡ ὑγεία της ἐπιδεινώνεται ραγδαῖα. Λόγω πνευμονικῆς ὑπέρτασης παθαίνει κρίσεις μέ συνεχεῖς αἰμοπτύσεις.

Ἕνας μαρτυρικός μήνας στό Ὠνάσειο μέ ἐξανεμισμένες ὅλες πιά τίς ἐλπίδες. Τό παιδί γαλήνιο, καρτερικό, προσευχόμενο!

Καί ἐγώ ἀπογοητευμένη ἀπό ὅλες τίς ἰδεολογίες καί τά πολιτικά σχήματα, ἀπλῶς εἶμαι δίπλα της, χωρίς νά μπορῶ νά κατανοήσω, ἀπό πού ἀντλεῖ δύναμη.

Οἱ γιαιτροί σηκώνουν τά χέρια ψηλά. Ἡ ἀντίστροφη μέτρηση ἔχει ἀρχίσει. Τήν παίρνω σπίτι. Τό ἤθελε καί ἡ ἴδια.

Οἱ αἰμοπτύσεις συνεχίζονται. Ἐγώ δίπλα της, μόνο νά κλαίω μποροῦσα, ὅταν κοιμόταν.

Σέ μιά ἔντονη αἰμόπτυση μοῦ λέει:

– Μανούλα, ὅταν γίνεται κάτι πολύ κακό, ὁ Θεός δίνει κάτι πολύ μεγάλο. Καί ἐγώ τώρα περνᾶω κάτι πολύ κακό, ἀλλά ὁ Θεός μοῦ ἐτοιμάζει κάτι πολύ μεγάλο!

Δέν καταλάβαινα τί μοῦ ἔλεγε! Ὠρα 11 τό βράδυ, 12 Νοεμβρίου 1995.

Μιά νέα αἰμόπτυση τήν ἐξάντλησε. Δύσπνοια καί δυσφορία.

Ἡ Μαρία μου σταυροκοπιόταν.

Ἐγώ παρακαλοῦσα (δέν ξέρω ποιόν) νά μήν βασανίζεται ἄλλο.

Στίς δύο τα ξημερώματα παθαίνει ἐγκεφαλικό. Γέρονι τό κεφαλάκι της καί ἀλλοιώνονται τά χαρακτηριστικά της.

Βλέποντάς την νά ἔχει χάσει κάθε ἐπαφή μέ τό περιβάλλον, οὐρλιάζω:

– «Δέν ὑπάρχει Θεός; Ποῦ εἶναι ὁ Θεός;»

Καί τότε ἀνοίγει τά μάτια της, μοῦ ρίχνει ἕνα κουρασμένο, γαλήνιο βλέμμα καί ψιθυρίζει:

– **Μαμά, ὑπάρχει Θεός!** Καί ξανακλείνει τά μάτια της γιά πάντα, στήν ἀγκαλιά μου. Στήν ἀγκαλιά τοῦ Θεοῦ, ξεκούραστη πιά, βαφτισμένη!

Δέν θά περιγράψω τήν πορεία μου μετά.

Ἡ Μαρία μου ἔγινε ἡ Πνευματική μου Μητέρα, ὁ ἄγγελος πού μεταμόρφωσε τήν οἰκογένειά μου, ἡ μεσίτρια μου στόν Οὐρανό!

Αὐτή μέ βοήθησε νά ἀναστηθῶ ἀπό τόν πνευματικό μου θάνατο.

Ἄπό τότε ἡ ζωή μου, μόνο μέ θαῦμα μπορεῖ νά παρομοιαστεῖ.

Οἱ δωρεές τοῦ Θεοῦ τόσο πλούσιες, πού δέν τίς ἀντέχω....»

Ξανθίππη

Ἡ Ἐκκλησία στήν ἔρημο

Οἱ Πατέρες ἔχουν πει πῶς θά ἔρθει ἡ ἡμέρα πού ἡ Ἐκκλησία θά φύγει στήν ἔρημο, καί κατά τά φαινόμενα, αὐτό δείχνει μᾶλλον ἀναπόδραστο. Καί πῶς νά μήν εἶναι, ὅταν ὁ ἴδιος, ὁ τῶν πάντων Δεσπότης, τό προανήγγειλε διά τοῦ στόματος τριῶν ἐκ τῶν Εὐαγγελιστῶν; Μάλιστα ἡ φυγή αὐτή προβλέπεται ὡς συνθήκη πού θά ἐκπληρωθεῖ πρὶν Ἐκεῖνος ἔλθει καί πάλι, ὅπως τό ὑποσχέθηκε στους Ἀποστόλους, ἀλλά καί τό ἴδιο γεγονός συνιστᾶται ὡς προϋπόθεση σωτηρίας.

Ἡ φυγή αὐτή πάντα μέ παραξένευε, ὅταν προσπαθοῦσα νά ἐρμηνεύσω τίς συνθήκες ὑπό τίς ὁποῖες αὐτό μπορεῖ νά γίνει. Εἶναι δυνατόν νά βρισκεται ὅλη μαζί ἡ Ἐκκλησία; Ποιά θά μπορούσε νά εἶναι αὐτή ἡ ἔρημος; Πῶς μπορεῖ νά συγκεντρωθῶν στόν ἴδιο τόπο ὅσοι θά ἔχουν μείνει πιστοί ἀπό ὅλον τόν Πλανήτη;

Τό πότε καί ποιοί θά ζήσουν τίς ἡμέρες ἐκεῖνες φυσικά εἶναι ἄγνωστο, ἀλλά ἡ σκέψη πάντα γυρίζει γύρω ἀπό τέτοια γεγονότα πού τά περιβάλλει ἀρκετό μυστήριο. Εἶναι βλέπετε καί αὐτή ἡ ἐμπειρία πού ζοῦμε τά τελευταία δύο χρόνια, ἀλλά καί ἡ σπουδή μέ τήν ὁποία οἱ πρωταγωνιστές τοῦ δημόσιου βίου, σέ παγκόσμια κλίμακα, ἐπείγονται νά διαμορφώσουν τίς ἐξελίξεις πρὸς «ὁδοῦς σκληράς» πού μᾶς ὑποψιάζουν πολύ.

Οἱ ἄνθρωποι ὅλων τῶν ἐποχῶν, σέ καιρούς ἀβέβαιους καί στενάχωρους, φαντάζομαι θά σκέφτονταν περίπου μέ τόν ἴδιο τρόπο, δηλαδή θά ἀναρωτιόνταν μήπως πλησίαζε τό πλήρωμα τοῦ χρόνου ἄν θά συνέβαιναν στίς ἡμέρες τους ἐκεῖνα τά γεγονότα τά προφητευμένα. Ὡστόσο, τό στοιχείο πού μπορεῖ νά μᾶς πονηρέψει λίγο περισσότερο σήμερα, εἶναι ἡ διαπίστωση πῶς αὐτή τή φορά ὑπάρχει ἕνας σχεδόν παγκόσμιος συντονισμός πού κατευθύνει τά πράγματα ἀλλά καί τά μέσα

πού θά χρειαστοῦν γιά νά ἐπιβληθεῖ μιά τέτοια κατάσταση.

Καί γιατί νά νοιαζόμαστε μόνο γιά τήν Ἐκκλησία; Οἱ ἄλλοι δέν ἔχουν ψυχή; Καί γιατί ὅσοι «φύγουν» θά πρέπει νά ἀποτελοῦν τήν Ἐκκλησία; Δέν ἔχουν δικαίωμα σωτηρίας οἱ ἄλλοι; Νομίζω ὅτι μᾶλλον εἶναι προφανές ἡ ἀπάντηση γιά ὅσους ἔχουν ἔστω καί λίγη πνευματική ζωή.

Τό θέμα βέβαια εἶναι ἄλλο. Ἄντε καί πλησιάζει ἡ ὥρα, ἄντε καί τά σημεῖα προειδοποιοῦν. Τί γίνεται τότε; Φεύγεις μόνος; Ψάχνεις καί ἄλλους; Τί παίρνεις μαζί; Ὅντως πρέπει νά φύγεις; Καί ἄν ξεγελαστεῖς; Ἔτσι ἀφήνεις τή ζωή σου καί φεύγεις; Ποῦ θά εἶναι οἱ δικοί σου ἄνθρωποι, τί θά γίνει μ' αὐτούς; Δύσκολα τά πράγματα. Ποιός θά μᾶς πεῖ τί θά κάνουμε;

Παρ' ὅτι αἰσθάνομαι ἐντελῶς ἀναρμόδιος νά συστήσω ὅτιδῆποτε, φέρνω στό μυαλό μου αὐτά πού ζήσαμε καί ζοῦμε αὐτόν τόν καιρό τῆς «νέας κανονικότητας». Μᾶς εἶπε κανείς ποιά στάση νά κρατήσουμε; Συνιστοῦσαν οἱ «εἰδικοί», ἔλεγε καί παρήγγειλε ἡ Πολιτεία, συμφωνοῦσε ἡ Διοικοῦσα Ἐκκλησία καί κάποιοι ἔκαναν ἄλλα. Γιατί ἐκεῖνοι ἔπρατταν ἀλλοιῶς; Προφανῶς γιατί ἄλλα τούς ἔλεγε ἡ συνείδησή τους καί ἡ ἀντίληψή τους γιά τό τί εἶναι λογικό καί πρόπον καί τί ὄχι.

Νά λοιπόν σέ τί ὠφέλησε ἡ «προπόνηση» ἢ ἡ «ἄσκηση» αὐτῆς τῆς στενάχωρης ἐμπειρίας πού ζοῦμε δυό χρόνια τώρα. Μᾶς ἔμαθε νά ψάχνουμε τά πράγματα «μή τις ἡμᾶς πλανήσῃ».

Δεῖτε τί ἄλλο μᾶς ἔδωσε ὁ Θεός αὐτόν τόν καιρό, παραδείγματα.

Μέ τήν ἐπιφύλαξη νά μοῦ διαφεύγει κάτι, θεωρῶ ὅτι ἡ τηλεοπτική σειρά πού παρακολουθήσαμε, τῆ φετεινῆ χρονιά, γιά τήν ζωή τοῦ Ἁγίου Παϊσίου ἦταν μεγάλη εὐλογία ἀπό τόν Θεό, γιά ὅσους τήν παρακολούθησαν καί γιά πολλούς λόγους. Ἐνας ἀπό αὐτούς νομίζω πῶς ἦταν καί ἡ βίωση τοῦ ξεριζωμοῦ τῶν Φαρασιωτῶν καί οἱ συμπεριφορές τους, ὅπως μᾶς τίς ἔδειξε ὁ σκηνοθέτης τῆς σειράς. Εἶδαμε πόσο ἀναπάντεχα ἔφυγαν οἱ ἄνθρωποι ἀπό τόν τόπο τους, παρ' ὅτι θά ἔπρεπε νά τό περιμένουν ἀφοῦ ἔβλεπαν πῶς γύρω τους ἐπικρατοῦσε πόλεμος. Εἶδαμε τί προτίμησαν νά πάρουν μαζί τους ἐκεῖνοι οἱ δυστυχεῖς πρόσφυγες ἀντί γιά τρόφιμα καί περιουσίες. Καί εἶδαμε φυσικά τόν Ἅγιο Ἀρσένιο ὡς τόν καταλύτη τῆς ζωῆς ὅλων καί ὡς τόν ἀξιόπιστο ὁδηγό στήν στενάχωρη αὐτήν πορεία.

Δέν ξέρουμε ἀδελφοί μου πότε θά φύγει ἡ Ἐκκλησία καί ποῦ θά πάει, οὔτε γνωρίζει κανείς μας ποιός θά ζήσει τέτοιες μέρες, οἱ καιροί ὅμως εἶναι πονηροί.

Ὁ ἄνθρωπος, καί ἰδιαίτερος ὁ πιστός, πρέπει νά ἔχει ἐλπίδα καί νά εἶναι αἰσιόδοξος καί ἐφ' ὅσον ἐπιτρέπει ὁ Θεός νά ἔχει ζωή, ὀφείλει νά ὀνειρεύεται ὅμορφα ὄνειρα καί νά κάνει σχέδια μέ τόνους ἀγαθούς καί εὐχάριστους, ἐπειδή ὅμως πρόσφατα ζήσαμε πολλές στιγμές μέ τήν ψυχή τρεμάμενη ὑπό «τόν φόβο τῶν Ἰουδαίων» ἄς ἔχουμε κάπου στό μυαλό μας ὅτι ἐφ' ὅσον τό ἐπιβάλλουν οἱ περιστάσεις, πρέπει νά εἴμαστε ἔτοιμοι γιά κάθε ἐνδεχόμενο.

Καί νά ἔχουμε μαζί μας τά ἀπαραίτητα, τά ὁποῖα δέν θά εἶναι «τά σκευή ἐν τῇ οἰκίᾳ» τά ὁποῖα λέει ὁ Εὐαγγελιστής Λουκᾶς «μή καταβάτω ἄραι αὐτά», «ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ» (Λκ. κζ'31) καί αὐτά δέν μπορεῖ νά εἶναι ἄλλα ἀπό τήν ἀπόφαση τήν ἀκλόνητη, τῆ διάκριση ὥστε μή μᾶς πλανήσῃ κανείς, καί τόν ὁδηγό τόν γνήσιο καί ἀξιόπιστο!

Δημήτριος Κοσκινιώτης